

**SUPER
HEROIS**

de **ROBERTO SANTIAGO**

ELS ONZE

EL TORNEIG DELS ELEGITS

Estrella Polar

Escrit amb **Eduardo de los Santos**
Il·lustrat per **Nacho Velmar**

ELS ONZE

EL TORNEIG DELS ESCOLLITS

**ROBERTO SANTIAGO &
EDUARDO DE LOS SANTOS**

Il·lustrat per Nacho Velmar

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Los Once. El torneo de los elegidos*

© del text: Roberto Santiago i Eduardo de los Santos, 2024

Representat per Agencia Literaria Dos Passos

© de les il·lustracions: Ignacio Velasco Marugán, 2024

© de la traducció: Lara Estany, 2024

© Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2024

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: octubre del 2024

ISBN: 978-84-1389-944-2

Dipòsit legal: B. 15.337-2024

Imprès a Catalunya

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup62 agrai'm que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible i de fonts controlades.

Avanço pel centre del camp amb la pilota als peus.

No se sent ni un murmurí a les grades.

No hi ha ningú contemplant el partit.

Ni una ànima.

Tret de nou figures emmascarades a l'única llotja de l'estadi.

La llotja és blanca.

Els murs són blancs.

Fins i tot la gespa del camp és blanca.

Tot està dissenyat perquè es camufli a la perfecció amb l'entorn.

Entre la neu...

De l'Antàrtida!

El continent de gel.

El lloc més fred i remot de la Terra.

El lloc menys poblat del món.

Som a la final del torneig més important de la nostra vida.

És el partit decisiu.

Juguem contra Les Fúries Futbol Club.

Els tenim just al davant.

Faig una driblada amb la pilota i...

Regatejo el seu centrecampista, un nen que és tres caps més alt que jo!

Puc veure la porteria a tan sols unes passes.

La portera és la capitana de l'equip.

Una nena amb els cabells negres i els ulls foscos.

Fosquíssims, quasi negres.

Es diu Kira.

Quan em veu córrer cap a ella, encreua els braços.

Somriu confiada.

Jo accelero.

El meu equip és l'Estrella Polar.

Som de Nakatomi, un poblet de la Serralada de Conca.
Abans es deia Vila Rata, però van canviar-li el nom en una
votació popular.

Corro amb totes les meves forces.

No soc el més ràpid de l'equip.

Tampoc el màxim golejador.

Però he de marcar.

Com sigui.

Passi el que passi

Si no...

Perdrem el partit.

I el més greu:

Nakatomi i tots els seus habitants seran destruïts!

No és una broma.

Tant de bo ho fos.

—Gripau, corre! —em crida la Ximena, la número deu de
l'equip i la nena amb les pestanyes més llargues del món.

El Gripau soc jo.

El meu nom autèntic és Ramon Grimau.

Això del «meu nom autèntic» sona a identitat secreta.

La veritat és que tothom em diu Gripau.

Pels ulls sortints, pel cognom i per una altra cosa que sí que té a veure amb el tema de la identitat secreta.

Com més aviat ho digui, millor:

Tinc superpoders.

No és broma.

Puc convertir-me en qualsevol persona, animal o cosa.

Sempre que el toqui amb totes dues mans i se m'acceleri el cor.

No en soc l'únic.

Tots a l'Estrella Polar tenim superpoders.

El Nando, el lateral esquerre, és el nen més ràpid del món.

Quan corre, és tan veloç que només és una mena de taca rossa, blava i blanca.

La Rut, la màxima golejadora de l'equip, té unes urpes retràctils de metall i la capacitat regenerativa d'una salamandra.

O sigui, que les ferides se li curen a una velocitat sobrehumana.

La Ximena pot fer-se invisible i travessar murs com si fos sin de mantega.

I té un altre poder: té visions i somnis premonitoris.

Una defensa de Les Fúries s'interposa en el meu camí.

És la número 5. Es diu Bombeta.

Corre directa cap a mi.

Es llança a terra.

Amb els talons per davant.

És una entrada brutal.

Mentre passa..., cala foc a terra i deixa un solc carbonitzat a la gespa!

Perquè, sí, Les Fúries... també tenen superpoders!

I els estan utilitzant a plena potència.

La Bombeta fa explotar i cremar tot allò que toca.

Si em toca..., saltaré pels aires.

CATAPUM.

Adeu, Gripau.

Així de clar.

A la Bombeta no li importa.

Està disposada a tot per tal d'aturar-me.

El poble de Les Fúries, una petita vila de la Patagònia argentina, també està en greu perill.

Mantinc la pilota enganxada a l'interior del peu.

Serro les dents.

Intento saltar.

He de passar per sobre de la Bombeta.

La defensa no em donarà cap més oportunitat.

Llisca a una velocitat al·lucinant.

Cremant-ho tot al seu pas.

Em convertirà en una pila de cendres!

Està a punt de fregar-me el peu.

Intento esquivar-la.

Apartar-me'n.

És massa tard.

Tot passa en dècimes de segon.

La planta del peu de la Bombeta em tocarà el turmell!

Encara que la defensa no fes esclatar les coses, aquesta entrada podria significar una lesió greu.

Aleshores apareix el meu company Huang Xii.

El número 66 de l'equip.

Surt del no-res: s'ha teletransportat.

És un dels poders del Huang. L'altre és la telepatia.

S'interposa entre la Bombeta i jo!

Amb els dits índex i mig a la templa.

Concentrat.

Xoquem i en aquest mateix instant sento una vibració intensa.

Desapareixem.

I reapareixem un metre més endavant.

El Huang m'ha teletransportat!

Trontollo, una mica marejat.

—Ha funcionat! —salta el Huang, entusiasmat—. No m'ho crec!

—SEGUEIX CORRENT, GRIPAU! —insisteix la Rut, que avança en diagonal.

—NOOOOO! —rugeix la Bombeta, furiosa.

Intenta frenar, posar-se dreta.

Clava el genoll a terra amb força...

BOOOOOOOOOOM!

Generant una potent explosió enmig del camp!

Trossos de terra i herba blanca volen en totes direccions.
La Bombeta tremola de ràbia enmig d'un cràter fumejant.
L'ona expansiva tira el Huang a terra.

—Aaaaaaaaiiiii!

Les ulleres li cauen per la gespa.

Jo ensopego.

Agito els braços per recuperar l'equilibri.

Com un molinet.

Aconsegueixo mantenir el control de la pilota.

Segueixo avançant.

Enfilo els últims metres del camp.

Arribo a la frontal.

La Ximena i la Rut entren a l'àrea.

Preparades per rematar.

Es desmarquen.

També apareix el Nando, per un lateral, corrent a supervelocitat.

Davant nostre hi ha la Kira.

Només ella.

La capitana de Les Fúries.

La gran portera.

Segueix amb els braços encreuats.

No es mourà.

No necessita moure's per aturar una pilota.

Però hem de marcar el gol.

Per Nakatomi.

Per París, el nostre poble veí.

Per tots els sacrificis que hem fet.

Per les últimes vint-i-quatre hores d'infart.

—Deixa-la anar ja, Gripau! —exclama el Nando.

La Kira no es mou.

El cor em batega a tota velocitat.

Tic-tac, tic-tac, tic-tac, tic-tac.

Premo els punys.

Em concentro.

En la pilota i en la Kira.

Ella em mira.

Amb els ulls entretancats.

—Gripau, tu pots! —m'anima la Berta, la nostra capitana.

En aquell moment...
El cor em fa un bot.
De sobte els batecs se'm descompassen.
Tic..., tac... Tic-tac... TIC-TAC-TIC-TAC... Tic...
No sé què em passa.
Em falta l'aire.
Sento que em desmaiaré.
La Kira no deixa de mirar-me.
És ella, qui ho està fent?
Amb els seus poders?
No puc parar.
Ara no.
Faig un darrer esforç.
Aixeco la cama...
Deixo anar l'aire que em queda als pulmons...
I colpejo la pilota.
Plas!
Només un mil·lisegon abans que m'envolti la foscor.

